

Aars Finanslov — altsaa den Finanslov, som gælder i Aar — tre, der udløbe, nemlig Understøttelserne til Forfatterinde Fru Amalie Skram, Kapelmusikus Carl Nielsen og Lærer Edvard Egeberg. Her foreslaar Ministeren, at de to førstnævnte overflyttes til den faste Konto, og at den sidstnævnte udgaar af de understøttedes Rækker. Det er ikke min Mening i mindste Maade at ville ind paa at kritisere den Fordeling, Ministeren der har foretaget — det kan der maaske blive Løjlighed til senere — jeg vil ikke i mindste Maade indlade mig paa at bedømme, hvorvidt de vedkommende ere kvalificerede til at rykke op paa den faste Konto eller ikke, men jeg havde Lyst til at henstille, om det ikke vilde være heldigt, om det for Fremtiden kunde være saaledes, at naar disse 3-aarige Understøttelser udløb, da ingen af dem blev overført paa den faste Konto paa selve Finanslovsforslaget, men at det blev Genstand for Forhandling dels i Tinget og dels i Finansudvalget, hvorvidt nogen af dem skulde over paa den faste Konto. Jeg har lagt Mærke til, at paa det Afsnit af § 26, som hører under Justitsministeriet, er der en hel Række af saadanne paa Tid givne Bevillinger, der slet ikke ere optagne, fordi Tiden er udløben — jeg nævner som Eksempel Vandkuranstalten, eller hvad den hedder, ovre i Silkeborg. Jeg skal ikke trætte med at nævne flere, men der er en Række Bevillinger, der have været givne f. Eks. paa 3, 4 eller 5 Aar, men ikke paa ny ere optagne paa det nu foreliggende Finanslovsforslag. Der er en eneste Undtagelse, idet der paa det foreliggende Finanslovsforslags § 26 under Justitsministeriet er et Forslag om at give 15,000 Kr. til Kristelig Forening for vildfarende Børns Redning. Med Hensyn til denne Bevilling var den 5-aarige Periode udløben med indeværende Finansaar, og der er her stillet Forslag om at tage den med igen, ikke en Gang som en paa Tid givne Bevilling, men som fortløbende — det maa man gaa ud fra, naar den staa uden nogen som helst Begrænsning. Jeg kunde ønske, at heller ikke den var tagen med, men at Justitsministeren konsekvent havde gennemført, at naar Perioden var udløben, satte man ikke noget som helst ind paa selve Finanslovsforslaget. Jeg forudsætter nemlig, at

det, at der med denne ene Undtagelse ikke er fremsat Forslag om noget af de øvrige tidligere under Justitsministeriet opførte paa Tid givne Bevillinger til saadanne Institutioner, ikke betyder, at Ministeren ikke vil gaa med til at give ny Bevillinger f. Eks. til Vandkuranstalten i Silkeborg, eller hvad man nu vil nævne, men at han siger som saa: det er Understøttelser til Institutioner, der ere komne frem gennem Medlemmer af Tinget, og over for dem vil jeg tage den Reservation at sige: Vi give i et vist Aaremaal, 3, 4 eller 5 Aar, disse Understøttelser, og naar den Tid er udløben, maa vi have Lov til at tænke over, hvorvidt der er Grund til at give de paagældende ny Understøttelser, og da hvor længe. Jeg vilde ønske, at den højtærede Kultusminister var gaaet samme Vej med Hensyn til de treaarige Forfatterunderstøttelser, og jeg henstiller, om han ikke finder Anledning til paa senere Aars Finanslove at følge denne Regel. Det er mit personlige Indtryk, at vi da vilde staa friere over for Afgørelserne af, hvorvidt Forfattere eller Forfatterinder, efter at have faaet en treaarig Understøttelse, skulle rykke op til fast Understøttelse. Vi ville staa langt friere, naar der ikke fra Ministerens Side foreligger noget Forslag. Man kan jo nok sige, at vi have Lov til at tage vor Stilling uden Hensyn til, om Ministeren f. Eks. foreslaar, at een af dem skal ind paa fast Konto, og de to andre ikke. Det kan jo ogsaa være, at det fra min Side er Fejhed, naar jeg hellere vil staa over for dette: intet Forslag at have, end at staa over for et saadant bestemt Forslag fra Ministeren. Jeg tror dog ogsaa at træffe de fleste Medlemmers Ønske, idet disse vistnok som jeg have en Følelse af at staa friere med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt saadanne Understøttelser paa givne Tid skulle fortsættes som faste Understøttelser, saafremt der ikke fra Ministeren foreligger Forslag med Hensyn til de enkelte Personer eller Institutioner.

Jeg vil dernæst gøre et Par Bemærkninger om Udgifterne til Døvstummeinstitutionerne. Det fremgaar af den sidste Betænkning fra Statsrevisorerne, altsaa den over Regnskabet for 1901—02 — se Side 281 — at Udgifterne ved Døvstummeinsti-